

нено, Яворовъ може да бжде смѣтанъ и за изразителъ на настроенията у това поколѣние интеллигентни у насъ. Така индивидуалниятъ изразъ е сжщевременно и социаленъ. Нѣщо повече: той носи и нѣщо типично национално — Яворовата тежка горестъ не е ли изразъ и на събираната презъ столѣтията горчива мжка на народа ни, чиято пѣсень дори звучи като оплакване на мъртвецъ?

Този гнетителенъ песимизъмъ, обаче, трѣбва да бжде и е вече преодолянъ отъ по-младото поколѣние поети. Но остава нѣщо, което ще бжде вѣчно наше достояние: високитѣ полети на неговитѣ духовни търсения и необикновенитѣ успѣхи на едно творчество, което не може да се мѣри съ нашия масшабъ.

Никой отъ нашитѣ поети не е влиятелъ тѣй силно като него. Подъ негово въздействие израстнаха и се оформиха поети като Дебеляновъ и Лилиевъ, следва го съ лирическия си психологизъмъ и драматизъмъ Багряна, съ динамизма си — Фурнаджиевъ. Въ този смисълъ неговитѣ творби добиватъ необикновено историко-литературно (не само художествено) значение: тѣ сж школа за следващитѣ поколѣния поети.